

PUIGMOLTÓ: UN POBLE, UN CARRER.

Benvolguts veïns i amics del poble i de la festa.

Amb el desig de què gaudiu d'una bona Festa Major participant en els actes que han estat programats, seguim amb la nostra curta tradició d'escriure en el programa una petita separata, records d'un temps no massa enrere, quan la vida també, en el nostre poble, es feia gairebé al carrer.

Puigmoltó en els seus orígens com a poble ha tingut i gaudit d'una escola, una botiga i la pròpia Festa Major. Amb aquests trets els habitants de Puigmoltó, en no disposar de cap altre lloc d'esbarjo i distracció n'hem tingut

prou del nostre carrer. En ell, com en tots els pobles hi hem corregut, jugat i fet vida grans i petits, uns per reposar a la fresca en família, després d'una jornada de treball

i els altres per jugar aprofitant totes les estones en plegar de l'escola fins fer-se fosc, i de les que en guardem records inesborrables.

Els jocs al pati de l'escola omplien de vida i soroll el nostre petit poble, ja que el nombre d'alumnes fins

els anys 70, va ser prou important, però tot i estar condicionats per l'espai limitat, els jocs eren els mateixos que en totes les escoles, jocs en equip, de pilota, saltar a corda, boles i patacons, jocs força tranquils, on nens i nenes conjuntament, intentaven passar-ho bé però esperant trobar-nos al carrer per continuar jugant sempre que no haguéssim d'ajudar en les feines de casa.

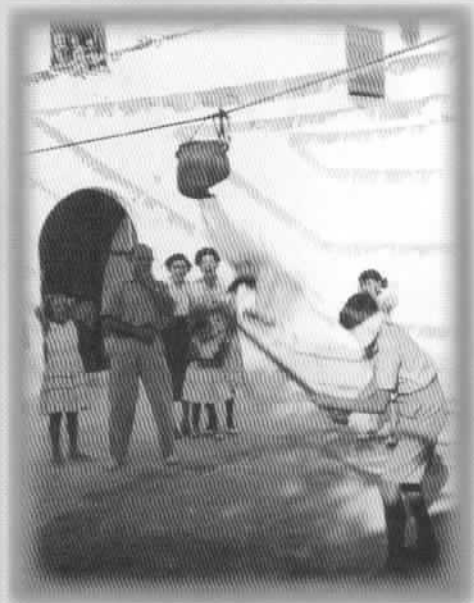
En sortir aprofitàvem tots els moments per jugar, migdia i tarda, sense haver de patir pel trànsit ni cap altre entrebanc que ens impedís jugar al llarg del carrer. Els mes grans recordem els jocs que organitzàvem, "el risclat, perdut, guanyat"

joc entre dos equips en què s'havien de fer presoners..., "el cuït i a corre" a la volta, el nostre segon carrer a "boles" amb les vidranyes i boles petites de fang, "a patacons" i "al xancro", jocs que anava bé jugar al terra sense asfaltar i que ens aplegaven fins que es feia fosc i els pares ens havien de cridar per entrar a casa i fer algun deure d'escola per l'endemà.

Aquests jocs al carrer també han identificat la nostra Festa Major, ja que, any rera any, hem gaudit petits i grans dels jocs tradicionals de "trençar l'olla", "curses de sacs", "curses de bicicleta amb obstacles i de lentitud" i "curses atlètiques" de dalt a baix del carrer on competien un bon nombre d'infants de Ribes, Puigmoltó i d'altres llocs, que esperaven poder participar en la nostra festa i que molts encara deuen recordar.

El més tradicional i que encara ara es manté viu en la nostra festa és el joc de "trençar l'olla" que consisteix com tothom sap en trençar una olla de terrissa penjada d'una corda entre dos suports, amb els ulls tapats i donant cops amb un bastó, esperant però que l'olla contingui alguna sorpresa.

Aquest joc crea un ambient d'emoció en el fet de saber esperar el torn, tapar-se els

ulls i amb habilitat i destresa haver de cercar l'olla amb el pal i aconseguir encertar per obtenir les laminadures i alguna sorpresa, que amaga dins l'olla, (en altres temps fins i tot un petit conill).

L'any prop passat, davant la dificultat de trobar en els nostres comerços olles de terrissa, vam haver de substituir aquest joc tradicional, pel "joc de cucanya" que actualment

es fa en les festes d'aniversari de la mainada, però ni la preparació, ni el resultat d'aquest darrer joc, crea un ambient tant esperat per els petits com el de trencar l'olla i, esperem que es mantingui durant moltes més festes majors.

Un altre joc dels jocs tradicionals en la nostra festa ha estat "la cursa de sacs". Tots hi vam prendre part en la nostra infantesa, i ens ho vam passar d'allò més bé.

També les curses amb bicicleta en les modalitats de lentitud i obstacles. Els que hi volien participar, ja una hora abans

anaven arribant i es preparaven per crear ambient. En la modalitat de lentitud, no cal dir-ho, guanyava el que arribava l'últim sense posar el peu a terra en cap moment. Es preparaven després un seguit d'obstacles, al mig del carrer, que s'havien de superar, escales en diferents posicions, cadires, ampolles de cava on s'hi havia d'introduir un

pal, ... i l'habilitat i l'equilibri del ciclista feia que aconseguís arribar a la meta havent superat tots els obstacles i entrebancs.

També s'organitzava una cursa atlètica de velocitat a tot el llarg del carrer per diferents edats i sempre era molt concorreguda.

I així, un darrera l'altre es donaven per acabats els jocs al carrer de la nostra Festa Major, amb el repartiment de premis i fins i tot medalles commemoratives als guanyadors i als participants, tot esperant l'any proper per aconseguir guanyar o si més no participar i passar-ho bé, que sempre ha estat el desig de tots.

Per molts anys i Visca la Festa Major.